

Προσωπική άποψη εκφράζω ως εκ τούτου και υποκειμενική.

Έχω, λοιπόν, ένα είδος φόβου, που με αναγκάζει να αποφεύγω βιβλία, ή ταινίες που βασίζονται μεν σε πραγματικά γεγονότα ή ιστορικές ακολουθίες, αλλά είναι μυθιστορήματα.

Ας μου επιτραπεί η άποψη, ότι δεν πρέπει να αναμειγνύεται η Ιστορία με οποιαδήποτε στοιχεία φαντασίας.

Η Ιστορία είναι πολύ σεβάσιμο μέγεθος. Μπορεί να δέχεται διάφορες, έως και εκ διαμέτρου ετερόκλητες, ερμηνείες, αλλά το γεγονός είναι ένα.

Μπορεί να αγνοούμε κάποια στοιχεία της, μπορεί κάποια να μην τα μάθουμε ποτέ, αλλά το πάντρεμα της με ένα είδος ανεξέλεγκτης μυθοπλασίας όσο γοητευτικό και να είναι, γεννά κινδύνους.

Αυτό σαν πρώτη προσέγγιση για το πόνημα των Κώστα Κουτσομύτη Ευάγγελου Μαυρουδή.

Κάτι άλλο που με δυσκολεύει να το καταλάβω, είναι η ομαδική συγγραφή. Στη συνείδησή μου η συγγραφή είναι κατ' εξοχήν μοναχικό μονοπάτι.

Μπορεί να συμβουλευτείς, να ακούσεις, να βοηθηθείς, αλλά ο πατέρας είναι ένας (Ωσαύτως και η μητέρα!). Τέλος πάντων, όπως ήδη σημειώθηκε αυτά αποτελούν προσωπικές απόψεις.

Επί της ουσίας, η συγκεκριμένη συγγραφική δουλειά είναι περισσότερο ένα κινηματογραφικό σενάριο και λιγότερο οτιδήποτε άλλο. Τούτη η διαπίστωση δεν μειώνει την αξία του. Την προσδιορίζει όμως. Εξάλλου είναι κάτι που ομολογείται, ευθύς εξαρχής και από τον Κ.Κ. στο προλογικό του σημείωμα.

Κεντρικό πρόσωπο ο ιστορικός ηγέτης του Κ.Κ.Ε. Νίκος Ζαχαριάδης. Επικεφαλής του κομματικού μηχανισμού για ένα τέταρτο του αιώνα, πρωταγωνιστής όχι μόνο στο στενό κομματικό κύκλο αλλά στο ευρύτερο ελληνικό πολιτικό γίγνεσθαι τον ακολουθεί σε όλη τη πορεία του μέσα σε αυτό το καμίνι της Ιστορίας.

Στον αναγνώστη μένει η εντύπωση πως τον καλύπτει. Όχι με την φτηνή κομματική ή πολιτική σπέκουλα, αλλά με έναν ανθρώπινο, απαλό τρόπο. Είναι κομμάτι, κι' αυτό, της αφήγησης, της προσέγγισης.

Στο τέλος του βιβλίου υπάρχουν τρεις χρήσιμες ενότητες. Το παράρτημα που είναι ένα πληροφοριακό γλωσσάρι για όρους που οι νεαροί, ή οι απληροφόρητοι αναγνώστες δεν κατέχουν. Επίσης πληροφορίες τόσο για τους χαρακτήρες του έργου (sic), όσο και για τα ιστορικά πρόσωπα και τέλος συμπληρωματικές, ερμηνευτικές σημειώσεις για πρόσωπα και γεγονότα.

Ότι έχει γίνει ιστορική έρευνα, ότι έχει δαπανηθεί χρόνος, προκειμένου ο αναγνώστης να καταλάβει τι και πως συνέβη, είναι γεγονός. Παραμένει όμως στο πλαίσιο ενός λαϊκού αναγνώσματος, ευανάγνωστου, συχνά συγκινητικού, ικανού να πλησιάσει ευρύτερες αναγνωστικές μάζες και μακριά από μια αυστηρότερη, προσωπογραφία ή έστω περιγραφή μιας κρίσιμης ιστορικής περιόδου.

Αρκετά χρήσιμο για όσους περπατούν για πρώτη φορά σε αυτό το σκαλοπάτι της Ιστορίας.